

VECKOBLADET

Nr 26 webbform

100917

Tippa valet i Lund

Skicka in ditt tips om hur mandatfördelningen blir efter valet, Öresund-runt biljett att vinna.

[Fyll i ditt tips](#)

Mårtenstorget

Varje politiker med självaktning (läs rödgröna) är ute på gator och torg denna sista skälvande valrörelsedag. Mellan 11 och 13 skall i alla fall DV och V prata på Mårtenstorget.

Midnattskören möter Thomas Wiehe

Konser & Pubkväll i Vita Huset, Djingis Khan, Uardavägen bakom ICA Tornet

Fredagen 24 september kl 20.

Gästmusiker: Martin Landgren, Heresh Raza & Jimmy Silow

Entre: 80 kr, 60 för stud.

Arr: *Midnattskören*

[Affisch](#)

Kulturtips

All you need to know about Swedes

En humorföreställning av och med Lena Frisk, om svenskhet, på svenska, av svenskar.

På Ribersborgs Kallbadhus 17 september kl 17 & kl 20. [Läs mer](#)

De måste dö

Urpreniär på Teaterhögskolan 17 september kl 19.30. Christina Ouzounidis är en av Sveriges hetaste dramatiker just nu! [Läs mer](#)

Junip - José Gonzalez, Elias Araya, Tobias Winterkorn

På Babel 17 september kl 20. [Läs mer](#)

ZOEMBIENT

Teatermaskinen återkommer med en föreställning eller fyra meditationer på gränsen mellan liv och icke-liv, en resa in i vår tids zoembienta tillstånd, med manus av Johan Jönson, på Inkonsk 16-17 september kl 19. [Läs mer](#)

0,00017‰ -Illusionsbygget-

Teater Foratt ger två produktioner med valet som utgångspunkt separerade av Bastionens Valvakan. 0,00017‰ -Illusionsbygget- inför valet och kort därefter 0,00017‰ -Champagne & gravöl-. Lör 18 sep kl. 19 [Läs mer](#)

Ayn

Teaterrepubliken välkomnar er till en värld utan parasiter!. Spelas på Teaterrepubliken 18 september - 30 oktober. Lör 18 sep kl. 19:30 [Läs mer](#)

EGYPTISK FILMFESTIVAL 2010

På BioCentrum i Limhamn 18-19 september. OBS! Notera att festivalen bytt adress.

Lör 18 sep kl. 22 [Läs mer](#)

INSIDE OUT med Cirkus Cirkör

Direktsändning från Piteås Konserthus Acusticum, 18 sep kl 18 på Biograf Spegeln [Läs mer](#)

Tradish (Irland/Danmark)

Irländsk musik utan gränser, 18 september kl 20 på Kong [Läs mer](#)

Historisk vandring med Malmö By Foot

Malmö By Foot tar dig genom Malmös spännande historia från medeltiden till modern tid.

Sön 19 sep kl. 15 [Läs mer](#)

Unik Konstsamling

I Tjörnar, strax norr om Höör, finns en unik konstsamling. Den består av 200 självporträtt av olika konstnärer från olika delar av Europa och Norden. Samlingen har blivit så stor att den troligen saknar mottestycke inte bara i Europa, utan också i världen, 12 o 19 september

Sön 19 sep kl. 14:30 [Läs mer](#)

La Clique

På Lunds Stadshall 21-24 september. Tis 21 sep kl. 19 [Läs mer](#)

CIRCLE/SUMA

På Inkonsk 23 sep kl 20 [Läs mer](#)

Alliansgubben

En gubbe kom med näsa blå
och han var klädd i kalikå.
Han var så hemsk och ful och stor
att katt och Lilla skrek på mor.
Men katten klöste gubbens nos
och gubben skrek och sprang sin kos.
Sen så kom dom hem till mor,
där blev glädjen mycket stor.
Fritt efter *Kattresan* av Ivar Arosenius

VB tackar Ung Vänster för bilden som vi lånat från deras webb.

Tre dagar kvar

Nej, jag gör mej inga illusioner. Jag tror att Expressens löpsedel nu på måndag kommer att berätta SÅ FIRADE REINFELDT och att Aftonbladet initierat skvallrar från S-partiet: SÅ SKA MONA MOSAS.

Jag tror också att tendenserna i riksdagsvalet slår igenom på region- och kommunnivå. Fyra år till med Tove Klette alltså. Och med Lars Bergwall, fast om den senare har vi haft anledning att säga några vänligheter sen hans Center började frondera i viktiga lokala frågor. Anders Almström (S) lär få fortsätta som oppositionsledare.

Då får man glädja sej åt det lilla. Åt att det rödgröna blocket i Lund nog aldrig har varit så samlat. Det var en fröjd att uppleva på Mårtensstorget i lördags hur Almgren, Mats Olsson (V) och Sven-Bertil Persson (Dv) stod framför Röda Kapellet och betygade sina varma känslor för varandra. Motsvarande manifestationer har gjorts på orkesterns gårdsspelningar under de tre gångna veckorna.

Än Mp då? Jo, i tisdags anslöt de i orkesterturnén på Väster, med två goda appelltalare. Någon tyckte att de borde ha kommit med tidigare, men själva åberopar vi liknelsen om vingårdsmännen. Ni kan väl eran Bibel? Dessutom har Mp-medlemmar hävt öl på de rödgröna förbrödringskvällarna borta på John Bull.

Hade de rödgröna dessutom talat mindre om nyanser i lärartäthet och mer om visioner så hade förlusten i Lund inte blivit så stor.

Demokratins smörgåsbord

Jag har inte fått några mejl om att jag borde rösta på ett visst sätt. Inte heller har jag blivit uppringd av någon propagandist. Alla valrörelsens inslag är välbekanta: postutskick, flygblad, debatter, appellmöten, dörrknackare, valstugor... Vart tog de sociala medierna vägen?

Detta gör att jag känner mej hemtam. Jag gillar det demokratins smörgåsbord som raden av valstugor på Stortorget utgör. Fler än nånsin är de också. Sju av de nio fullmäktigepartierna har i år plåtbunkrar. Vänsterpartiet har behållit sin korsvirkesparafras som trots sin uppenbara bräcklighet fått vara oskadd hittills. I bunkerstilen går också Piraternas bod medan r-arna har en hjärteknipande liten byscha. Vackra dagar kan man också få se en FI-representant bakom ett vitt plastbord.

Det nionde fullmäktigepartiet saknas på torget, och de hade nog haft svårt att freda sej även i en bunker mer extratjocka väggar. Vilket är både bra och dåligt.

I gengäld har de satsat på SD-kuriren som tycks ha spritts till en tredjedel av Lunds hushåll. Det gör mej ont att behöva säga det men det är en snygg trycksak med ren och konsekvent layout. Ett par av de sju presenterade kandidaterna säger dessutom snälla saker om barn och

miljö. Anständiga yrken har de också (haft): studierektor, undersköterska, civilingenjör, brandchef, förutom några yrkespolitiker. Inga marginella existenser på Sverigedemokraternas sju första platser.

Något lokalt genombrott för SD tror jag ändå inte på. Det är illa nog med dagens tre mandat.

Ostädat

Det har talats om en städad valrörelse. Enbart måttfulla personangrepp, inget som når upp till vad som kan förekomma i den akademiska världen, exempelvis Bo Rothsteins senaste angrepp på professorskollegan Lisbeth Larsson, båda med ett förflutet i Lund.

Därmed riskerar det att bli lite trist för oss som gillar lite hårdare tag, som i det klassiska kosackvalet. Men där partierna sviker står intresseorganisationerna till tjänst. Vår absoluta favorit är helsidesannonserna från Villaägarföreningen: en utmärkt glad zombiehand som sticker upp framför den minnessten under vilken man trodde att fastighetsskatten var död och begravnen. Och rafsar åt sej tusenappar.

Minns ni Gunnar Strängs uttalande: "Villaägarna är vårt folk"? I linje med vilket han gav små ekonomiska förmåner till en grupp som nu har blivit det stora hindret för en maktväxling till rödgrönt. Som har materiellt intresse av att orättvisor består.

Och som även är en kraftfull broms på en annars nödvändig miljö- och klimatomställning. Har ni sett "Kampanjen mot felpplacerade vindkraftverk"? Som hävdar att snurrorna sänker andrahandsvärdet på intilliggande småhus? Detta är visserligen sant. En färsk studie på Orust visar att husvärdena sjönk med en fjärdedel. Men här har vi ett rent nollsummespel. Det betyder att husen blev 25 procent billigare att köpa, till glädje för mindre bemedlade som ändå vill ha en liten egen täppa.

Men tror ni att kampanjen gladdes med de senare? Ack nej. I exempelvis Svalöv ordnades härförleden en protestkonsert, under medverkan av bland annat världscellisten Mats Rondin. Fast man förstår varför vindkraftsmotståndarna valde en stråk- och inte en blåsmusiker.

Gr

Moderaternas hårda kamrersnypor underminerar vårt bistånd

Under mina över 40 år i utvecklingssamarbete har jag ständigt matats med uppskattande ord om det svenska biståndet – från statstjänstemän i mottagarländerna, från andra givarorganisationer, från aktivister och folkliga organisationer. Vinner alliansen på söndag riskerar det kreativa problemorienterade svenska samarbetet mot fattigdom att glida över i en verksamhet främst inriktad på vinster för Sverige och vårt näringsliv.

Den förra borgerliga regeringen valde en biståndsminister med hjärta: KDs Alf Svensson. Gunilla Carlsson, moderaternas ansvarige för detta utomordentliga område, driver sitt fögderi med samma starka engagemang, men efter helt andra linjer. Omorganisering, omstrukturering, effektivitet och resultatredovisning hör till ledorden. Kampen mot korruption förs som om den är en nyhet i biståndssamarbetet.

I konflikt med Sida

Carlsson inledde sin karriär med något näst intill unikt: Hon gick ut offentligt med skarp kritik av dem hon var satt att samarbeta med, Sida som helhet. Den kritiken följdes av tillsättning av ny generaldirektör, vad jag förstår handplockad från WHO. Anders Nordström är en läkare med viss erfarenhet från Sida men aldrig på de seniora poster hans nya jobb borde kräva. I bagaget hade han krav på total omorganisering av Sida. Den nya organisationen var milt sagt svår att begripa, tog lång tid att genomföra, och skapade mycket förvirring bland de anställda. Det institutionella minnet bör närmast ha suddats ut i alla omplaceringar, avgångar och

nyrekryteringar processen kom att innehålla.

Kanske är det inte så märkligt att Sida sedan fick svårt att sköta sitt arbete. Det gick så långt att Carlsson, utan en tillstymmelse till självkritik, nu gett Nordström silkessnöret. Hans närmaste medarbetare lär ha flyttat, eller vara på väg bort. Som grädde på denna mosiga soppa tvingar hon nu fram en bantning av personalen med 20 procent – var femte anställd ska bort. Utredningsunderlaget har inte ventilerats i pressen – konsekvenserna vet vi inget om. Men bättre bistånd blir det knappast. Moralen sjunker bland anställda som inte vet om de ska bort eller får stanna.

Historielös politik

Det svenska biståndet har anor från 60-talets början. Det har stötts och blötts, prövats mot medarbetarnas erfarenheter och en myriad utvärderingar. Som om hon aldrig tagit del av allt detta, krävde Carlsson tidigt mer granskning, mer resultat och mer redovisning. Häpnadsväckande, konstaterar två tidigare Sidachefer, Carl Tham och Bo Göransson, i DN Debatt (3.4.10), och påpekar att ”biståndet är sannolikt den mest utvärderade och resultatmätta verksamheten som finns, både nationellt och internationellt. Åtskilligt har redovisats och bedömts i propositioner eller regeringsskrivelser.”

Men den verksamheten har styrts av premisser som inte längre gäller. Moderaterna vill förstärka biståndets roll som hävstång för svenska ekonomiska intressen. Biståndsmedlen används redan nu för mycket som vi i allmänhet inte förknippar med bilden av fattigdomsbekämpning: flyktmottagande, exportkrediter, klimatanpassning mm. Närmare 15 procent hamnar i sådana budgetposter. Vidare ”sparar” Carlsson på andra poster – informationsanslaget till svenska organisationer har mer än halverats. Oppositionen är stark, misstänksamheten stor att det främst handlar om att tysta kritiska röster och reportage om konsekvenserna för de fattiga av alliansens politik.

Carlssons hårda nypor lyckades med vad tidigare ledningar tala om men gått bet på: en radikal minskning av antalet länder för det bilaterala samarbetet. Det behöver inte vara fel – förutsatt att det leder till starkare engagemang i kampen mot fattigdom och ojämlikhet i de återstående länderna. Och att just de utvalda länderna är de som bäst behöver vårt stöd. Vilket behöver visas, och provas.

Tveksamt härtåg

Hennes härtåg mot korruption med biståndsmedel är tyvärr inte det minsta förtroendeingivande. Strax före 2006 års val beslogs Carlsson själv med skattefusk. Som minister låter hon en gammal moderatkollega genom RRV utreda ev. korruption med enskilda organisationers biståndsmedel. Han har senare, som revisor i Simrishamns kommun, förskyllat åtskilliga hundratusentals kronor. Sidas oberoende granskning av RRV-rapporten kommer fram till att i hälften av de fall rapporten anger förelåg ingen korruption. Medialt är dock skadan gjord – eller effekten säkrad. Att misstänkliggöra både organisationen Sida och biståndsmedlens värde är tydliga steg i den riktning Carlsson önskar: skära i biståndet, dra ner till någonstans under den enda procent av BNP vi nu ligger på.

Swedfund har genom alliansregeringen fått stora medel att stötta svenskt näringslivs ”bistånd” med. I minst ett fall har allvarliga korruptionsproblem uppdragats, men någon revision liknande den jag just nämnt har inte gjorts. Inte heller har regeringen velat driva frågan om korruption i samband med JAS-försäljningen till Sydafrika vidare.

Det lär inte gå att hejda den process Carlsson nu dragit igång, om alliansen får fyra nya år att driva i sina kilar i ett internationellt sett välfungerande bistånd. Kanske faller den ändå på henens eget grepp: minskas Sidas resurser tillräckligt kan organisationen inte genomföra sina uppgifter. Den nyliberala ideologin att minska statens kapacitet kan slå tillbaka hårt.

Alltmedan vårt tidigare så starka stöd till biståndet urholkas och de fattiga i världen blir allt fler.

Bertil Egerö

Kan man byta folk?

Just nu begriper jag inte varför alliansen enligt opinionsmätningarna får stöd av en majoritet av svenska folket. Kanske kan det bero på att man vill vara med på det vinnande taget, tillhöra de som lyckas. Kanske beror det på att man inte tror att en kvinna kan leda en regering, att borgerliga media dominerar och styr opinionsbildningen eller kanske beror det på något annat.

Plånboken styr?

Det är plånboken som styr, säger många. Dvs alliansregeringen har gett den vanliga löntagaren mer pengar i plånboken. Skatten har sänkts. Och så finns ju girigheten. De som redan har det gott ställt vill ha ännu mer. Familjen Reinfeldt har ju uppenbarligen tjänat 125 000 på regeringens skattesänkningar. Villaägarna i Täby och Djursholm tillhör de absoluta vinnarna bl a på den avskaffade fastighetsskatten. De rikaste tio procenten av befolkningen har fått sextio procent av regeringens 100 miljarder i skattelättnader. Göran Holm i Vellinge har häromdagen gett girigheten ett ansikte. Han har länge varit moderaternas kelgris och har med Sydsvenskans ord (heder åt dem!) valt att "både ha kvar kakan och äta upp den. Han tjänar miljoner i näringslivet, får ett högt arvode som borgmästare och har samtidigt tagit ut sin fallskärm." Och som Mona Sahlin mycket riktigt påpekade har man finansierat skattesänkningarna med pengar från sjuka och arbetslösa. Klyftorna ökar.

Manträt att den vanlige löntagaren får det bättre med regeringens politik motsägs tydligt av DN:s stora artikel på söndagen om hur mycket pengar en ordinär löntagare har kvar efter skatt och jämför då regeringens och de rödgrönas förslag. Det visar sig att flertalet kategorier löntagare (riktiga höginkomsttagare finns inte med i undersökningen) får mer i plånboken med de rödgrönas förslag. Ensamstående föräldrar, studerande, arbetslösa, pensionärer får det definitivt. Tvåbarnsfamilj med relativt goda löner får 25 kronor mer i månaden med regeringens förslag

Valfrihet?

Valfriheten är ett av flera mantra som regeringen på något sätt lyckats inplantera hos människor. Ett positivt värdeladdat ord. Men vad är det för valfrihet när de gamla måste välja mellan olika internationella riskkapitalbolag för sin omvårdnad? Valfriheten har också på område efter område lett till ökade kostnader för konsumenten. Titta på elpriserna och nu har man redan aviserat ökade kostnader nästa år när bilprovningen läggs ut på marknaden. Upprörande är också att stora vinstdrivande företag köper upp skolor och sjukhus och belönas med säkra skatteinkomster som i slutändan i flera fall hamnar i något okänt skatteparadis. Privatisering har blivit ett självändamål för den borgerliga regeringen. T o m kärnkraften läggs nu i händerna på privata exploatörer. Det är inte längre svenska folket eller politiker som bestämmer om vi ska bygga ut kärnkraften eller inte. Makalöst!

Är det många så att svenska folket glömt orden solidaritet och empati? Under de senaste fyra åren har arbetslösheten och utanförskapet ökat (och regeringen fortsätter att slå sig för bröstet för sin s k jobbpolitik!), skillnaderna i lön mellan män och kvinnor ökat, antal socialbidragstagare ökat, sjukskrivna kränkts av den s k stupstocken och ifrågasatts, antal händer minskat i vården, lärartätheten minskat och Sverigedemokraternas främlingsfientlighet har slagit rot.

Kanske vinner alliansen trots detta. Kan man byta folk?

Bengt Hall

Liten valrörelsekrönika

-Ni höjer skatten, utbrister en thailändsk kvinna på bruten svenska. Hon har samma dag blivit avskedad från ett jobb med just den motiveringen. Hon har två barn i skolåldern. Hon är desperat. Reflexmässigt kommer jag först med någon sorts argumentation, men avbryter mig genast. Vi pratar i stället om hennes omedelbara problem. Hon kommer att rösta moderat.

Det är på Komvux. Hon sitter i en grupp med tre invandrare från Thailand, alla kvinnor. Två av dem har barn. En fungerar som deras talesman. Perfekt svenska. Klar logik. Hon talar om balansen mellan skatter och bidrag, men försöker inte övertala någon.

-Jag tänker rösta på socialdemokraterna i alla tre valen, deklarerar hon.

Ingen röst för DV. Men jag stärks i övertygelsen att all politik är lokal. Och personlig.

Jag går från bord till bord i lunchrestaurangen. Överallt vänligt mottagen. En palestinier, gift med svensk sjuksköterska: -Jag ska rösta på Miljöpartiet. Han är bilmekaniker.

En irakier känner jag igen Hans familj bor i Klostergården och han arbetar på pizzarestaurangen. -Jag röstar på dej förstås. Men jag har missat en lektion så jag måste prata med läraren.

En vacker kvinna från Libanon. Tre barn. -De går på Sankt Thomas i Sankt Lars. Jag är katolik. Vad tycker ni om friskolor?

Jag talar om att vi är emot att man tar ut vinst från friskolor som bekostas med kommunens pengar. Det håller hon med om.

Jag vet att St Thomas är en bra skola och håller inne med min kritik mot religiösa friskolor.

Högskolekomvux.

Där sitter två självsäkra gäng som just kommit ut från en lektion för medicinsekreterare. Det är en högskoleutbildning. De talar högt och frimodigt. De kommer från skilda håll: Göteborg, Växjö, Malmö, Eslöv. Men några är från Lund. Flera är invandrare men talar svenska utan brytning. De är nog rödgröna allihop. Någon av dem med rösträtt i Lund tänker rösta på DV.

Från en lektion i omvårdnadsprogrammet kommer flera kvinnor insläntrande. De har långa kjolar och schaletter som bondkvinnorna i kyrkan i min barndom. De har mat med hemifrån. Jag får veta att de kommer från Irak. De klagar över att undervisningen delvis drivs på distans. Kanske har de dålig tillgång till dator. De vill ha lärare. Det handlar inte minst om språket och möjligheten till handledning direkt. Nästan alla har barn i skola och förskola. De skrattar när jag säger att de får ta hand om mig när de blir färdiga med sin utbildning. -Det dröjer nog, säger de. **Tusen och en natt.** Små flickor klädda som Scheherazade och pojkar som Aladdin dansar på lördagsnatten i Lerbäcksskolans matsal. Afghanska föreningen firar slutet av ramadan, en barn- och familjefest.

De politiska partierna är inbjudna, men de enda som kommit är S, V och DV. Sven-Bertil Persson, DV, som känner flera av modersmålslärarna. Nita och Olof Norborg från V, med flera V-politiker. Hedervärde Bo Bernhardsson och Gillian Nilsson från S.

Te, kaffe, falafel. Festen inleds med att partirepresentanterna talar. Somliga griper tillfället att presentera hela valplattformen. Intrycket av litania förstärks av att trosbekännelserna är ganska lika. Det tar lång tid eftersom allt tolkas, trots att flertalet afghaner – dock långt ifrån alla – talar god svenska. Men det är hedrande att bli tagen på allvar.

M, FP, C, KD och MP lyser med sin frånvaro. Frånvaron skickar nog en negativ signal.

Afghanerna lyssnar och håller ordning på de tålmodiga barnen.

Bland dem jag pratar med visar sig två ha anknytning till Freinetskolan i Sankt Lars. Den ena talar om kommunens skolmat som hon är mycket kritisk mot. Vi pratar ganska länge om den. Hon har barn på skolan.

En 40-årig man är snart färdig med sin civilingenjörsexamen, men klagar över att allting går

så långsamt. Han var ingenjör när han kom hit men måste komplettera. Han hade länge svårt att tillgodogöra sig undervisningen på grund av språksvårigheter. En språkhandledare hade säkert förkortat den tid utbildningen kostat honom. Han flydde från talibanerna i början av 1990-talet. Hans två flickor kommer springande. De är i åtta-tio-årsåldern, glada och självsäkra och talar perfekt lundensiska. Deras mamma är svenska. Flera av de närvarande kommer från Eslöv. Någon är aktiv socialdemokrat.

Jag hade trott att den akuta situationen i Afghanistan skulle nämnas och förberett mig lite för det. Men icke. Samtalen handlar helt och hållet om skolor, hemspråksundervisning – där finns flera modersmålslärare (det var de som tolkade talen) – bostäder, sysselsättning, hela tiden med utgångspunkt från egna problem. Där finns ingen representant från Afghanistankommittén.

Från Kebnekajses topp till havsnivå i trapporna i Klostergårdens tio kvarter. Det är det höjdmått som jag räknar ut medan jag springer där. Beräkningen kompliceras av att jag inte bara springer nedåt utan också uppåt. I de flesta låghusen måste man springa upp för två trappor. Men vi är ju flera i Kebnekajseloppet, så det är en sorts stafett. Luften är inte så frisk som på fjället, men mänsklig: ofta doftar det kål och fläsk och fisk.

Nästan alla dörrar har lappar som på olika sätt säger nej till reklam. En kvinna rycker upp dörren, irriterad: -Är detta reklam? -Nej, samhällsinformation. Hon stänger dörren

Jag känner igen många namn. En del ger aha-upplevelser. I hyreshusen bor många från mellanöstern och östeuropa. Nu är de klostergårdare. All politik är lokal.

Första gången jag gjorde Kebnekajseloppet måste ha varit 1973. FNL-gruppens flygblad angrep de fem då existerande riksdagspartierna för deras Vietnam-politik. De buntades ihop under beteckningen "Femlingspartierna". Jag irriterades av att den yttersta avsändaren uppenbarligen var SKP. Partiet hade just börjat försöken att flytta solidariteten från Vietnam till Pol Pots Kampuchea.

Jag ser ut över Lund från nionde våningen – utanför lägenheten där Nilla Bolding bor – och försöker räkna ut hur det kommer att se ut när skidbackehuset hamnar mellan Arenan och det nya parkeringshuset vid stadsparken. Det blir säkert bättre. Stans profil domineras nu av Arenans platta och lasarettets höga betongkloss. En stigande båglinje som lyfter blicken mot de vita molnen är vad som behövs.

Valdagen kommer jag att tillbringa på skolgården i Klostergården. Jag hoppas att Pizzerian tar chansen att anordna valvaka. Demokratin måste firas likaväl som fotbollsmatchen.

Gunnar Stensson

Lika som bär

Vad skiljer Demokratisk Vänster från Vänsterpartiet?, frågar sig Vänsterpartiets nyhetsblad "Politiken". En auktoritativ talesman från V svarar: "ingenting....I sin praktiska politik är partierna lika som bär". Svar från DV efterfrågas. Eftersom Politiken inte är ett debattorgan kommer här ett svar i VB.

Först är det viktigt konstatera att erfarenheten säger att frågan kan vara just en fråga, men inte sällan menande. På *frågan* brukar jag svara ungefär att vi inte är lika. Jag påvisar att DV har drivit på för hemlösheten och parkerna. Att det var DV som genom en interpellation drog fram att det inte finns något beslut om att Stortorget 1, där Lilla teatern finns, skall säljas. Sen säger jag också att V har drivit på för kulturhus och lägre busstaxa, att Miljöpartiet driver frågan om spårvagn. Jag säger också att, om man inte är enögd, åtta ögon ser mer än två och att det är bra med mångfald. Att olika partier driver olika frågor och att man därigenom kan välja det parti vars frågor man sympatiserar med. Ibland blandar jag också in F! som en del i

vår allians. Om F! kommer in breddas de rödgröna genom att vi får ett parti som kommer att tydligt driva de feministiska frågorna.

Menande

På den *menande frågan* där det hörs att man tycker vi är onödiga, Detta drabbar väl främst DV eftersom vi är minst och yngst. Mitt svar är: "det gäller väl i så fall alla partierna i den rödgröna alliansen". Jag menar med samma logik kan ju V, Mp och DV lägga ner så har vi ju bara S kvar, som är äldst och störst.

För att understryka att DV behövs informerar jag om att vi faktiskt fick 1.86%, eller 1127 röster och ett mandat, i valet 2006.

Splittrar

I frågan kan också ligga att man tycker att vi är röstsplittrare. Då svarar jag att, visst, den risken finns. Just kommunvalet, med sina två valkretsar i Lund, innebär att ett litet parti mycket väl kan ta röster som väl motsvarar ett mandat men ändå inte får detta mandat. Men låt oss då diskutera varför det finns spärarrar. Själv tycker jag att man i val skall ha mandat om man tagit tillräckligt med röster. Inga spärarrar i riks- eller landstingsvalen. Se till att kommunerna är en enda valkrets. Det fanns nog skäl en gång med flera valkretsar, nu har det spelat ut sin roll. En annan lösning på detta är att Lund får fler mandat i fullmäktige. Det vore inte orimligt att mandaten i fullmäktige ökade från 65 till 75 mandat, typ. Mycket talar för detta eftersom Lund har vuxit rejält. Då skulle småpartier ha större chans att komma in. Det finns ju rätt många småpartier numera, inom bägge blocken, så intresset bör finnas att ta bort spärarrar och att utöka mandaten.

Utbrytning

Ibland får vi också frågan om vi är en utbrytning ur V. Jag förstår inte riktigt frågan, men den kommer ofta och skall ju besvaras. Men jag har själv aldrig behövt bryta mig ur ett parti, två före detta. Inte heller att vi skulle ha utgjort en fraktion i V är sant. Flera av våra medlemmar har aldrig varit med i V, många har varit utanför V i många år. Och som skrivet, vi som var med i V bara någon tid innan DV bildades har sannerligen inte brutit sig ut.

Frågan är märklig i den meningen att det är en favorit i repris. Ungefär samma frågeställning ställdes mot dåvarande VPK, när man återigen aktiverade sig i kommunalvalet på 70-talet. S tyckte inte att vi behövdes, de fanns ju.

Jag tycker det är roligt, att vi nu har en femklöver (med F!) som ger en mångfald och som gör att väljarna har alternativ.

Sven-Hugo Mattsson, DV

Dags att avgå

Man kan nog utgå från att från och med söndag kväll så kommer det att riktas avgångskrav på flera partiledare. En av dem är säkert Lars Ohly, som ju var omstridd från början. Jag har inga synpunkter på den saken. Jag kan dock inte förstå varför fotbollsspelare skulle ha särskilda skatteförmåner, men det lär han ha tagit tillbaka. Men OK, det finns en annan och i våra dagar viktigare person som jag tycker borde avgå.

Spindoktorn

Jag syftar naturligtvis på Jenny Lindahl-Persson, PR-konsult först på Hilll&Knowlton, sen egen firma och sen från 2005 informationschef för Vänsterpartiet, fakta jag inhämtat i Wikipedia. Jag vet inget mer om henne annat än att hon tydligen är ytterst inflytelserik. Till min bottenplats i partihierarkin har bara nått rykten om att hon har gett direktivet att vänsterpartister ska vara propert klädda, samt le mycket. I det senare avseendet tycks hon ha lyckats utomordentligt vad gäller partiordföranden som ännu inte setts uppträda i TV utan ett förläget leende. Det senaste jag hörde var att vi partimedlemmar absolut inte fick gå till motangrepp mot den typen av kommunisthetsare vi här i trakten känner genom exempelvis Per T. Ohlsson. Det skulle nämligen vara kontraproduktivt.

Plågsamt bondfångeri

Nu har jag läst i tidningen att Lars Ohly avslutat en partiledardebatt i TV med att fria till sin flickvän. Jag har inga synpunkter på hans önskan om vetenskaplig lycka. Men detta är givetvis inte ett spontant yttrande utan en gimmick, gissningsvis uttänkt och säkert clearad med partiets mediaguru. Det är kanske effektivt, vad vet jag.

Men jag vill alltså ha sagt att jag finner det plågsamt att vara medlem i ett parti som ägnar sig åt sådant. För mig är politik allvar och det publika frieriet bara alltför väl anpassat till den plågsamma valkampanj som vi upplevt i media i år. Jag är tveksam inför att vara med i ett parti som använder bondfångarmetoder. Jag tycker att Jenny Lindahl-Persson borde befrias från sin befattning.

Lucifer

Söndagens valutgång

- *Sverigedemokraterna i riksdagen*
- *Alliansen större än de röd-gröna men i minoritet i riksdagen*
- *Blockpolitiken förhindrar alla försök att skapa majoritetsregering*
- *Fortsatt alliansstyre nu som minoritetsregering*

Klimatförsämringen gör samarbete mindre troligt

Det första man kan konstatera är att Maud Olofssons projekt alliansen och det sätt på vilket detta blocks politik bedrivits har varit destruktivt för det politiska systemet. Partier som tidigare samarbetat har utmålats som fiender. Stora politiska förändringar har under de senaste fyra åren genomförts utan att man sökt förankra och nå breda överenskommelser. Smutsiga kampanjer har drivits av bland annat det kristna partiet mot Mona Sahlin. Maud Olofsson och Göran Hägglund har fastställt att Lars Ohly är en kommunist och som sådan är han omöjlig att vara i närheten av. Dessa kampanjer är förståeliga om man med alla medel vill vinna makten men de har samtidigt försvårat de samtal över blockgränserna som nu kunde vara en väg att undvika ett beroende av SD. Blockpolitik är ingen grund för samarbete.

Funderingar kring olika utvägar

Miljöpartiet ett parti i högergruppen?

Från alliansens sida säger man sig vara berett att bjuda in miljöpartiet för att uppnå majoritet. Även om det uppenbarligen, och till min förvåning finns, miljöpartister som ligger långt till höger så tror jag inte att ett sådant samarbete är möjligt. Det räcker med att ta upp alliansens kärnkraftspolitik och utrikespolitik för att förstå att ett sådant samarbete snabbt skulle halvera

miljöpartiet både bland riksdagsmedlemmarna och bland väljarna. Skulle centern för övrigt släppa sin miljöministerpost?

Moderater och socialdemokrater i samarbete?

Detta alternativ har styrkan av att det omfattar de två ledande partierna. När vi sedan ställer frågan, vem skulle bli statsminister?, så faller alternativet pladask. Reinfeldt skulle aldrig acceptera Mona Sahlin då moderaterna är det parti som gått starkt fram och alliansen är större än de röd-gröna. Socialdemokraterna kan aldrig acceptera att sitta i en regering under ledning av en moderat. Vi befinner oss trots allt inte inför ett krigshot.

FP, C, MP och S i mittensamverkan

De nu krympta FP och C är försvaga för att samarbeta med S och skulle snabbt bli ännu mindre. Utesluten lösning.

Alliansen fortsätter som minoritetsregering

Alliansen bildar en minoritetsregering som accepteras av Sverigedemokraterna genom att de avstår från att rösta när riksdagen skall godkänna den nya regeringen. Detta är i min mening den troligaste utgången. Även om Reinfeldt under valkampanjen hårt kritiserat SD så kommer han att ha svårt att avstå från ett fortsatt regerande. SD är ett ytterlighetsparti på högerkanten.

Flera tidigare medlemmar i borgerliga partier finns på SD:s listor. Såväl allians som SD har egoismen som grundvalar i sitt budskap. Reinfeldt kan också när kritik framförs skylla på de röd-gröna som avstått samarbete och därmed givit SD inflytande.

Naturligtvis finns det risker i att landet styrs av en allians som kan utnyttjas av SD. I praktiken kommer dock SD att ha svårt att utöva utpressning. Genom att de i de flesta frågor ligger närmare allians jämfört de röd-gröna har de inget val. I SD:s kärnfrågor integration och invandring bör allians och de röd-gröna nå kompromisser så att SD ställs vid sidan om.

Alliansregeringen blir svagare men den bör ändå kunna regera.

Extraval i det fall ingen anser sig kunna bilda regering

I det fall Reinfeldt inte lyckas bilda regering och ej heller Mona Sahlin kan, finns möjligheten att genomföra extraval. Ett möjligt men riskabelt alternativ. Faran är att sverigedemokraterna i en andra valomgång kan få ytterligare väljarstöd. Samtidigt kan en positiv effekt vara att förhandlingarna kring regeringsbildandet i denna nya justerade riksdag blir lättare då man nu tvingas att hitta en lösning och att väljarna i högre grad då också accepterar en regeringsbildning över blockgränsen.

Det röd-gröna blocket efter valet

Det är nödvändigt att de röd-gröna håller fast vid en politik för solidaritet och rättvisa om vi skall ha en möjlighet att vinna valet om fyra år. Även om det är viktigt att förhindra SD inflytande i politiken så får detta inte ske genom att vänstern gör avkall på dessa värderingar. Vid ett fortsatt alliansstyre kan de röd-gröna än mer förtydliga sin politik. Samtidigt kan vi från alliansen förvänta oss nya skattebidrag till förmögna och mittenväljare. Det är en stor utmaning som ligger framför de röd-gröna men den är inte omöjlig.

Lars-Anders Jönsson

Uppdrag Gransknings valinlägg

Jag har precis stängt av TV:n efter att ha sett valveckans Uppdrag Granskning. Det brukar vara intressanta och avslöjande reportage om tillståndet i riket som inte sällan upprör sinnena. Den här gången skulle det handla om Friskolorna och riskkapitalbolagen som skor sig på skattepengar. Per T Olsson signalerade upprört för några dagar sedan att nu blandar sig Public Service i valrörelsen till gagn för de rödgröna. Men frågan är om det blev poäng för de rödgröna.

Programmet bekräftade den bild som jag redan hade om det otillständiga i penningjakten på skolområdet och hur friskolor gärna sätter orimligt höga betyg som konkurrensmedel och statens bristande tillsyn. Jan Björklunds uttalande för några år sedan om att det inte finns vinster att göra på skolområdet återkom som en patetisk och smått komisk vinjett kring beskrivningen av de stora bolagens växande intresse och ökade vinster. Allianspartiernas oförblommade stöd till friskolorna känner vi till. Men frågan är hur vi ska se på de rödgrönas inställning. Miljöpartiets Maria Wetterstrand var högst besvrad när hon fick frågan. Hon hade inget principiellt att invända mot de privata bolagens vinstinstressen. Och så hade reportrarna hittat att charmgossen Bodström valts in i styrelsen för ett av de större friskoleföretagen. Han vägrade att över huvud taget svara på frågan om varför och ville inte svara på några frågor. Pinsamt! Ylva Johansson hade chansen att deklarerat att hon inte ville vara med om vinstkarusellen på skolområdet men avstod. Och det visste vi ju innan. Sossarna i Skåne är till skillnad från övriga partiet kritiska till bolagens vinstuttag i friskolorna. Det kändes som om de två partierna sticker huvudet i sanden. Inte konstigt att/om man förlorar valet?

Och så kom ett avslutande pass om Ohlys kommunism, märkligt nog. Att han för tjugo år sedan blev ledsn när Berlinmuren revs. Ohly försökte förklara att det handlade om att han var ledsn att det hade misslyckats så kapitalt i DDR men Josefsson försökte ideligen slå fast att Ohly egentligen ville ha kvar muren. Eller vad han nu ville, jag vet inte. Tröttsamt. Det kändes som ett beställningsinslag inför valet. Eller att Jan Josefsson absolut ville ge Ohly ett sista tjuvnyp. Och så fick de uppmärksamma åter höra Röda Kapellet spela Venceremos i bakgrunden.

Bengt Hall

Mediadrevet mot Mona retar Jonas Gardell

Hans svar (dagboken 14.10) är mycket läsvärt:

”Egentligen hade jag inte tänkt skriva mer om valet nu. Jag har ju redan tagit ställning och i ett antal punkter formulerat varför. Men det blir ytterligare en text.

Jag måste skriva om Mona. Jag kallar henne vid förnamn troligen för att hon är kvinna. Fredrik Reinfeldt hade jag kallat vid efternamn eller vid det fulla namnet.

Dagligen läser jag i tidningarna om Monas misstag, Monas underläge, hur Monas förtroendesiffror ständigt rasar, hur inte ens männen i hennes eget parti stöttar henne. Expressen hade till och med mage att häromdagen köra ”Tobleroneaffären” en gång till, som en sorts ”upplysning” om nån hade missat.

Observera att Expressen inte samtidigt kör finansminister Anders Borgs svarta barnflicke-affär i repris. Inte heller finner man det nödvändigt att påminna om utrikesminister Carl Bildts

minst sagt dubiösa inblandning i Lundin Oil, eller upprepa turerna i förra arbetsmarknadsministern Sven Otto Littorins eventuella horköp.

Nej, man kör Mona. En gång till. Några blöjor och en chokladbit köpt med fel kontokort. Vi älskar "Toblerone-affären", för det gav oss en anledning att hata. Hata Mona. Hata kvinnan Mona. För jag tror att det är vad det handlar om: Män som hatar kvinnor.

Och jag tror att man hatar att hon inte ger sig. Hon var ju nere för räkning, utslagen, besegrad. Man hade ju blivit av med henne. Hon borde ha försvunnit stukad med sina blöjor och sin jävla tröstchoklad. Men käringen kom tillbaka! I vilken annan berättelse som helst hade hon varit Hjälte. Om hon varit man vill säga.

I mina ögon påminner Mona Sahlin mer och mer om slithästen i George Orwells Djurfarmen som vid varje motgång svarar "I will work harder!" Varje dag får Mona Sahlin i pressen svara på frågor om de dåliga opinionssiffrorna. Varje dag svarar hon: "Då får vi väl arbeta hårdare!" Och så arbetar hon hårdare.

Det här valet ska jag minnas för detta: Hur varje medel var tillåtet för att racka ner på Mona Sahlin, inget angrepp var för lågt eller för plump, inte ens från sina egna, dem hon skulle stöda sig mot och förlita sig på, och hur hon själv ändå lyckats fokusera och för varje debatt jag sett henne i blivit tydligare, klarare, ännu mera skärpt.

Jag är djupt imponerad, och är det något jag tycker Mona Sahlin denna höst bevisat en gång för alla är att hon oavsett valutgången i just detta val skulle bli en alldeles utmärkt ledare för vårt land. Och jag tror att hon hade blivit det. Om hon varit man."

Bertil Egerö

Så skapas tillväxt och utveckling

USA levererar vapen värda 60 miljarder dollar – 400 miljarder kronor - till Saudiarabien.

Det gäller 84 stridsflygplan, 178 helikoptrar och uppgradering av 70 redan existerande plan. Företagen Boeing och United Technologies gynnas av affären som kommer att ge jobb till 75000 personer.

USA har planer på att rusta upp den saudiska flottan och utvidga landets missilförsvar till en kostnad av ytterligare 30 miljarder dollar – 200 miljarder kronor.

Saudiarabien är en av världens hårdaste diktaturer. I fängelserna pågår ständigt tortyr. En ortodox sharialag tillämpas med offentliga halshuggningar, amputationer, steningar och piskstraff.

Sådant brukar uppröra amerikaner. Men det är knappast för Saudiarabiens skull som republikanerna hetsar mot moskébygget i New York.

Hur kommer det sig? Jo, som bekant står Saudiarabien på "demokratins" sida i kampen om Mellanösterns olja.

Den växande vapenproduktionen är ett utmärkt exempel på traditionell tillväxtpolitik som på samma gång ökar USA:s BNP - och skulder.

Nästa vecka ska den amerikanska kongressen fatta beslut.

Sådana inslag i amerikansk politik och ekonomi diskuteras inte inför valet på söndag.
(Källa: Dagens Arena 14/9)

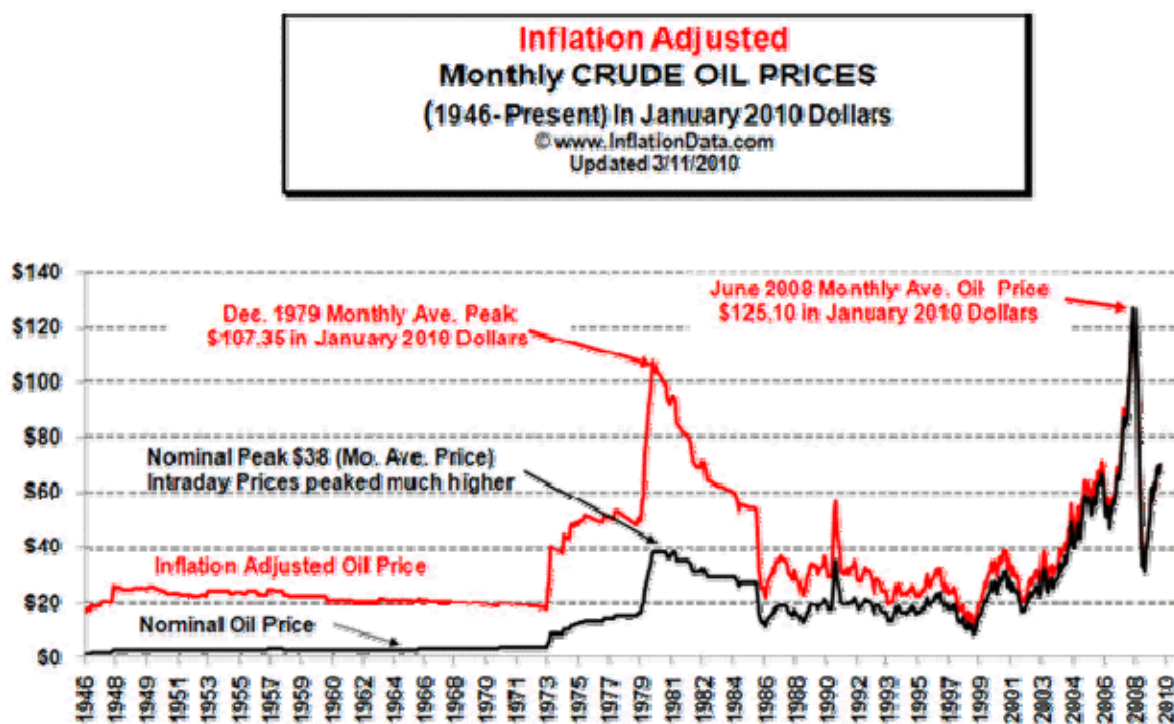
Gunnar Stensson

Peak Oil 4

Tidigare artiklar om Peak Oil (VB [100611](#), [100618](#) och [100903](#)).

Min viktigaste informationskälla när det gäller olja är ASPO-USA (www.aspo-usa.com). "Association for the Study of Peak Oil and Gas" är en internationell organisation med lokalavdelningar i 23 länder. Dess kansli finns i Sverige och fysikprofessorn Kjell Aleklett i Uppsala är dess president. ASPO-USA:s nätsajt publicerar alla dagar utom söndagar 20-30 artiklar och notiser som rör energifrågor från olika delar av världen. Dessutom förekommer kommentarer och analyser av organisationens medlemmar. Sajten har fokus på oljepriset som tycks styras av konjunkturförväntningar på samma sätt som värdepappersbörserna. Efter andra världskriget låg priset på olja länge omkring 20 dollar/fat (d/f, korregerat för inflation, se fig. 1).

Fig. 1 Historiskt oljepris fram till 2010

I samband med oljekriserna på sjuttioalet steg priset och nådde 1979 en högsta nivå på 107 d/f. När oljefälten i Nordsjön och Prudhoe Bay i Alaska började producera på åttiotalet sjönk priset igen till mellan 20 och 40 d/f för att under 2000-talet sega sig upp med en topp på 147 d/f i juli 2008. Recessionen medförde lägre priser men sedan har det skett en återhämtning och i år har priset legat mellan 70 och 80 d/f.

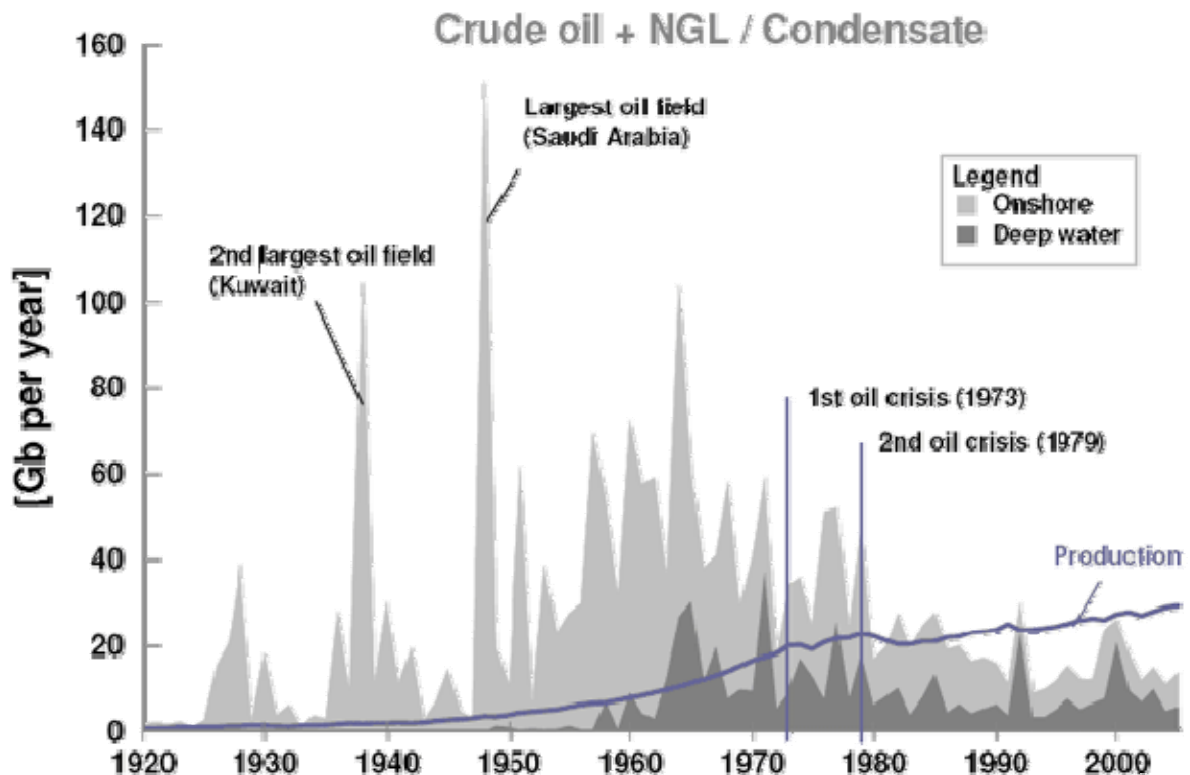
Produktionskostnaden har fått ökad betydelse för oljepriset. Medan det fortfarande finns fält – framför allt i mellanöstern – där man kan pumpa upp olja för några få dollar per fat så ökar andelen anläggningar i otillgängliga trakter och på djupt vatten där kostnaderna kan bli betydande. BP:s oljekatastrof i Mexikanska Golfen är ett exempel på vilka ekonomiska risker det medför att testa teknikens gränser. Som en konsekvens av BP-katastrofen räknar man med att ökade försäkringskostnader och utgifter för säkerhetsutrustning kommer att medföra en höjning av priset på djuphavsolja med 10 dollar 'per fat.

Det är inte i de oljeproducerande ländernas intresse att oljan blir för dyr för då dämpas den ekonomiska aktiviteten i världen med minskad efterfrågan och sjunkande oljepris som följd.

Saudiarabien har fungerat som en s.k. "swing producer"; öppnat kranarna vid behov och minskat produktionen när oljepriset tenderat att sjunka. Enligt saudiarabisk oljeexpertis är ett pris mellan 70 och 80 dollar per fat i dag optimalt. IEA (International Energy Agency) samlar uppgifter från världens länder om planerad konsumtion och produktion av olja. Enligt IEA finns det i dag globalt en buffertkapacitet (ökad produktion kan komma igång inom 30 dagar och fortgå minst tre månader) på sex miljoner f/d men 2015 kan den ha minskat till 2,5 miljoner f/d. Många anser att IEA:s beräkningar är optimistiska.

I dagstidningar ser man ofta uppgifter om nya oljefynd och man kan få intrycket att det finns ett överflöd på olja. De största oljefynden gjordes emellertid för mer än 40 år sedan med upp till 150 miljarder fat per år. Sedan 1990-talet har det aldrig hittats mer än 10 miljarder fat om året (fig.2). Då produktionen och konsumtionen globalt är omkring 30 miljarder fat om året inses lätt att de nya fynden inte i längden räcker till för att ersätta den fortgående minskningen i gamla fält. Bilden visar att ungefär hälften av den olja som påträffats under senare år funnits på djupt vatten.

Fig. 2 Gb = gigabarrels = miljarder fat funna

I kommande nummer bland annat:

- Svenskt statligt verk visar intresse för Peak Oil
- Regeringarna tiger men tjänstemännen "visslar"
- Vad händer när efterfrågan permanentöverstiger tillgången på olja till acceptabelt pris
- Hur kan individer och stater förbereda sig för Peak Oil

Erik Kågström

Apropå en kulturpolitisk debatt

Öppet brev till Mejeriet

Demokratisk Vänster har fått en del förvånade frågor om varför vi uppenbarligen inte deltog i den debatt som ordnades av Mejeriet i början av veckan. Vårt svar är enkelt: vi var inte inbjudna! Och ingen hade informerat oss om debatten. (Tyvärr verkade inte heller lundaborna i allmänhet informerade av den fåtaliga publiken att döma).

För att göra Mejeriet påminda om vår existens skrev vi följande brev till Mejeriet (de i texten nämnda motionerna är tidigare publicerade i VB varför de inte återges här. Det kulturpolitiska avsnittet i DV:s politiska plattform publiceras härintill).

Inte utan en viss bestörtning läser vi i tidningarna om att Mejeriet arrangerade en kulturdebatt häromdagen. Bestörtningen gäller inte arrangemanget som sådant, det är alldeles utmärkt att någon tar initiativet till politisk debatt i de för Lund och alla kommuner så viktiga kulturfrågorna.

Nej, bestörtningen gäller att Demokratisk Vänster inte var inbjudna till debatten. Vi vill på intet vis ifrågasätta er rätt att inbjuda vem och vilka ni vill till era arrangemang, och därmed också rätten att utestänga vilka ni vill. Men det är ändå förvånande att DV som ett av fullmäktiges allra mest aktiva partier i kulturfrågor inte inviteras till debatt. Att vi tar kulturfrågorna på allvar visas bland annat av de motioner vi lagt i kulturfrågor. För er information bilägger vi två motioner inom kulturens område, dels vår [motion](#) om Parkkultur och kultur i parkerna år 2014 (som nu ligger på fullmäktiges bord och kommer av allt att döma att vinna fullmäktiges bifall), dels vår motion om att ge **alla** barn och ungdomar möjlighet att skapa kultur. Vi kan inte låta bli att i sammanhanget också påminna om vår [interpellation](#) rörande kommunens behandling av Lilla Teatern, som klarlade att den uppsägning av Lilla Teatern som kommunen informerat om inte hade stöd i något som helst demokratiskt fattat beslut.

Slutligen: för att Mejeriet inte ska tro att dessa initiativ är tillfälligheter, utan en viktig del av vår politiska verksamhet, bilägger vi här också avsnittet om kulturpolitik i vår valplattform. Man kan förvisso ha synpunkter på brister och tillkortakommanden i denna, men vi har svårt att tro att någon i den kan spåra bristande engagemang i kulturfrågor.

Med vänliga hälsningar
Demokratisk Vänster, Ulf Nymark

På höstvandring med August

"Där slätten tager ryggstöd mot en ås, där möter man först den skånska hagen. Förposterna mot den överallt framträngande åkern utgöras av de elegantaste benvedsbuskar, hagtorn, slån, cornell, vildapel, getapel och brakved, allt sammanvävt av vildhumle, vindor, kaprifolium. Intränger man en höstdag i denna småskog, då solen bryter mot nyss regnbegjutna löv och belyser det lilla vildäpplets rödgula facer, de rosenröda trekantiga benvedsbären, hagtornets eldröda och slånbuskens daggbå frukter, förvånas man över den yppighet som underskogen mäktar utveckla under väldiga ekars, askars och lindars hägn, på samma gång som man tjasas av det fina luftiga behaget i grenarnas rytm, i kvistarnas utsökta teckning och bladverkets prydliga samordning."

August Strindberg. Kalendern Svea 1896